

Crònica clàssica

Uns 200 cantaires, 92 dels quals de l'Orfeó i el Cor de Cambra del Palau, van actuar dissabte al vespre al Royal Festival Hall amb la London Philharmonic Orchestra ■ ALEX MACNAUGHTON

Més que un cor

Valèria Gaillard

Londres

Un Londres recobert de núvols –seria Londres si no?– però festiu i mobilitzat per la marató de la ciutat aquest cap de setmana va celebrar una altra mena de marató: la que va guanyar l'Orfeó Català. La coral va oferir en dos dies tres concerts en tres sales diferents, al Royal Festival Hall, al Cadogan Hall i al Borough Market. Va ser tota una "fita històrica", segons el director del Palau de la Música Catalana, Joan Oller, per a un conjunt que tornava a la capital londinenca cent un anys després de la seva primera i única actuació. Es tractava, doncs, d'un viatge "emotiu" amb una motivació principal molt clara: "que els cantaires convisquin i comparteixin experiències." "Actuar fora és un element fonamental per al progrés dels cors, i suposa un repte també per l'exigència del repertori i pels directors amb què treballem", diu Víctor García, director artístic adjunt del Palau.

La cita més destacada va ser el del Royal Festival Hall, dissabte al vespre, amb la London Philharmonic Orchestra i el London Philharmonic Cor, un concert programat dins la temporada estable de la sala. En un macrorecinte en una de les plantes del qual poques hores abans s'havia organitzat una discoteca infantil (la cultura a Londres es declina de moltes maneres), l'Orfeó i també el Cor de Cambra de l'Orfeó van cantar amb els col·legues britànics una obra "estranya i exòtica" –en paraules de Josep Vila, director del cor– com ho és la Missa Gagliolítica de Leos Janacek. La potència de l'obra és tal que Hitchcock la podria haver triat per a la famosa escena d'*L'home que sabia massa*, en què el malvat dispara a un alt dignatari enmig de la intensitat musical, que esmorteix el tret. Deu minuts d'aplaudiments en una sala força plena (i, sorprenentment, de molta gent jove) ja ho diuen tot.

"Hem fet gairebé el cim", deia Carles Masdeu, cantaire de l'Orfeó un cop acabat el concert. "Ens hem sentit molt ben com-

penetrats amb el cor anglès, que és molt igual al nostre". "Per nosaltres poder cantar fora és un al·licient i un reconeixement a la feina diària", comentava una altra cantaire, Concha Fernández. "Estem molt satisfets perquè ens n'hem sortit molt bé, ha estat una gran nit", sostenia en el mateix sentit M. Àngels Lorés, gat vell de l'Orfeó. I, és clar, tenint en compte l'èxit, el mateix Vila es va declarar "orgullós" i amb empena per continuar la política d'internacionalització de l'Orfeó que ara té, com una de les fites, poder cantar en el prestigiós festival Proms de Londres.

En el concert al Cadogan Hall –una sala més petita i un públic més magre–, l'Orfeó va presentar un repertori íntegrament català, amb temes de Pau Casals, Toldrà i Enric Granados, i amb la presència d'Albert Guinovart al piano, mentre que al Borough Market van participar en les festivitats de Sant Jordi a la capital anglesa, on tres mil catalans van anar a votar pel 9-N.

L'Orfeó Català ha ofert aquest cap de setmana tres concerts a Londres, 101 anys després de la seva primera i única actuació

Va ser el moment més emotiu i reivindicatiu del períple. Envoltats d'expats (expatriats), van entonar *El cant de la senyera*. "Ens fa molta il·lusió que vingui l'Orfeó perquè, si el Barça és més que un club, l'Orfeó és més que una coral", va reblar Josep Suàrez, delegat del govern de la Generalitat al país. "Ens fa molta il·lusió venir a sentir l'Orfeó i celebrar Sant Jordi aquí", va dir Arnau López, que fa dos anys que viu a Londres. El públic, molt nombros al Borough Market, va cridar: "Independència!"